

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 6016200030
Dátum vydania rozhodnutia: 14.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Malfinance, s. r. o., Skuteckého 30, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 44 169 370, právne zastúpeného JUDr. Vincentom Danihelom, advokátom so sídlom Mamateyova 30, 851 03 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 21395392/2015 zo dňa 07.12.2015 a č. 21394814/2015 zo dňa 07.12.2015, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/5/2016-55 zo dňa 15. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/5/2016-55 zo dňa 15. júna 2016 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v spojenom konaní podľa § 112 ods. 1 O. s. p. zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 21395392/2015 zo dňa 07.12.2015 a č. 21394814/2015 zo dňa 07.12.2015, ktorými žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 563/2009 Z. z.“ alebo „daňový poriadok“) potvrdil prvostupňové rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica /správca dane/ č. 20935809/2015 zo dňa 06.10.2015 a č. 20935714/2015 zo dňa 06.10.2015, ktorými podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. bol žalobcovi - platiteľovi dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) vyrubený rozdiel DPH v sume 35.760,- € za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2012 a v sume 230.865,20 € za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2012.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že k preukázaniu zdaniteľných obchodov počas daňovej kontroly bolo zistené, že žalobcovi nebol dodaný tovar - kryštálový cukor, teda že zo strany firiem Euro - IMPEX s. r. o., Extra business s. r. o., resp. MST Trade s. r. o., nedošlo k uskutočneniu zdaniteľných plnení.

Svedok V. O. (splnomocnený zástupca spoločnosti Euro - IMPEX s. r. o. v čase uskutočnenia preverovaného zdaniteľného plnenia) nevedel uviesť mená svojich obchodných partnerov - dodávateľov kryštálového cukru. Miestne príslušnému správcovi dane sa nepodarilo skontaktovať s novým konateľom spoločnosti Euro - IMPEX s. r. o. Táto spoločnosť je nekontaktná a nie je možné preveriť účtovníctvo.

Ani svedok V. I. - HOLZ-TRANS, ktorý bol v obchodnom reťazci konečným platiteľom na území Slovenskej republiky, nepotvrdil reálne dodanie tovaru.

Zamestnanci správcu dane vykonali rozsiahle dokazovanie, aby preverili, či došlo k dodaniu predmetného tovaru - kryštálového cukru od spoločností Euro - IMPEX s. r. o., Extra business s. r. o., resp. MST Trade s. r. o.

K uneseniu dôkazného bremena a k splneniu si povinnosti správcu dane riadne zistiť skutkový stav prvostupňový súd uviedol, že povinnosťou daňového subjektu žalobcu je relevantnými dôkazmi preukázať dodanie tovaru vystaviteľom faktúry. Nepostačuje len formálne deklarovanie dodania tovaru, či služby faktúrou, ale je potrebné preukázať reálne a vecné naplnenie. Samotná faktúra nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt skutočne prijal tovar alebo službu od vystaviteľa faktúry. V danom prípade bola spochybnená samotná existencia tovaru. Bolo teda spochybnené dodanie tovaru vystaviteľmi faktúr, keď zároveň bola spochybnená existencia tovaru.

V tejto súvislosti súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/121/2003, v ktorom sa uvádza: „Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktúr, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. Najvyšší súd SR poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III.ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH), a ktorý si aj tento nárok uplatnil, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatnil odôvodnene a zo zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenie spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený.“

K uplatneniu nadmerného odpočtu dane nepostačujú len faktúry a dodacie listy, doklady o úhrade a objednávky tovaru. Splnenie formálnej stránky pre odpočítanie dane je jednou z podmienok na priznanie odpočtu. Formálne náležitosti musia byť obrazom skutočného reálneho - materiálneho plnenia. Správca dane zistil, že deklarované dodanie tovaru od spoločností Euro - IMPEX s. r. o., Extra business s. r. o., resp. MST Trade s. r. o. prebehlo len fakturačne - bez reálneho dodania tovaru. Dokazovanie zo strany správcu dane slúžilo na verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných žalobcom. Ak žalobca, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenie spoľahlivo nepreukáže, nemôže mať nárok na odpočítanie DPH.

Čo sa týka neprávneho postupu pri výkone daňovej kontroly súd konštatoval, že správca dane postupoval v súlade s ust. § 3, § 24 a § 63 zák. č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov, keď všetky dôkazy vyhodnotil jednotlivo a aj v ich vzájomnej súvislosti, pričom dospel k záveru, že nedošlo

k dodržaniu podmienok na uplatnenie nároku odpočítania DPH.

To, že správca dane nevyhodnotil dôkazy tak, ako si to predstavoval žalobca nemôže byť neprávny postupom pri výkone daňovej kontroly.

Súd nie je povinný vyhľadávať za žalobcu konkrétne dôvody nesprávneho postupu pri vyhotovovaní dôkazov. Správny súd, je súdom skutkovým a nie vyhľadávacím. Správny súd preskúmava zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Nie je jeho povinnosťou nahrádzať žalobcu pri určovaní rozsahu žalobných dôvodov a ich konkretizácii.

Krajský súd po preskúmaní veci a postupu správnych orgánov dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného boli vydané v súlade so zákonom, neboli zistené dôvody, pre ktoré by mali byť napadnuté rozhodnutia zrušené a vrátené na ďalšie konanie, preto krajský súd žaloby žalobcu ako nedôvodné podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.

Žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, súd náhradu trov konania nepriznal (§ 250k ods. 1 a contr. O. s. p.).

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d) O. s. p.] a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.], a preto žiadal, aby Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie s vyslovením svojho právneho názoru.

Uviedol, že predmetom sporu v užšom chápaní je právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, pričom žalobca splnil všetky zákonné podmienky pre odpočet dane, ktoré v príslušnom konaní aj preukázal žalobcovi prístupným spôsobom.

Súd prvého stupňa sa podľa názoru žalobcu nedostatočne oboznámil so spisovým materiálom, dospel následne k nesprávnym skutkovým zisteniam a celú vec nesprávne právne posúdil.

Tieto tvrdenia o. i. dokazuje i skutočnosť, že Krajský súd v Banskej Bystrici v rámci ústneho pojednávania dňa 15.06.2016 dospel k názoru, že: „V danom prípade teda nebolo reálne teda skutočne preukázané dodanie tovaru, a to je základ pre to, že nebolo vyhovené ani tej žiadosti o nadmerný odpočet DPH a v konečnom dôsledku je to rozhodujúca skutočnosť pokiaľ ide o rozhodnutie súdu o danej žalobe žalobcu.“ (vid' audiozáznam z ÚP zo dňa 15.06.2016, od 50 min. 16 sec. - 50 min. 44 sec.). Túto flagrannú vadu súd prvého stupňa nenapravil ani v písomnom vyhotovení svojho rozsudku, kde v časti odôvodnenia tohto rozsudku iba nekriticky používa argumenty žalovaného, pričom na strane 10 v druhom odseku zhora znova uvádza: „K uplatneniu nadmerného odpočtu dane nepostačujú len faktúry a dodacie listy...“.

Z uvedeného vyplýva dôvodná pochybnosť o tom, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil, že v konaní ide najmä o právo na nadmerný odpočet DPH, namiesto o právo na odpočítanie DPH.

Rozhodnutia ako správcu dane, tak i súdu prvého stupňa v dôsledku toho, že miestami uvádzajú, resp. rozhodujú o práve žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu DPH (bez žiadosti žalobcu), namiesto práva žalobcu na odpočítanie DPH, vyznievajú nejasne a zmätočne.

Žalobca zdôraznil, že nežiadal o vrátenie nadmerného odpočtu DPH, ale uplatnil svoje právo na odpočítanie DPH z uskutočnených obchodov na území SR. Pri následnom predaji tohto tovaru na území

SR, žalobca DPH na výstupe riadne štátu priznal a z toho vyplývajúcu daňovú povinnosť riadne odviezol.

Žalobca svoj oprávnený nárok na odpočítanie dane preukázal ako formálne (predložením príslušných listín), tak i materiálne/vecne, a to výsluchmi svedkov, z ktorých všetci uskutočnenia obchodov potvrdili svojimi výpoveďami, taktiež označením iných dôkazov, ktoré žalobca nevedel predložiť sám, resp. nebolo v jeho dispozícii ich zabezpečiť.

Rozhodnutie o nevykonaní navrhnutých dôkazov žalobca považoval jednak za arbitrárne, samoučelné a v neposlednom rade v rozpore so zásadou zistenia objektívnej pravdy. Namiesto vyžiadania si listín od príslušného správcu dane, žalovaný sa údajne pokúšal spojiť s daňovým subjektom, a keďže tento mal byť nekontaktný, tak žalovaný uzavrel, že dôkazy neexistujú. Ak sa listiny nachádzajú u správcu dane, pre správcu dane sú tieto listiny známe z jeho činnosti, a teda nie je potrebné ich v konaní predkladať, resp. dokazovať ich existenciu.

Žalobca uviedol, že pre väčšiu transparentnosť predmetných obchodov prebiehali platby za uskutočnené obchody výlučne bezhotovostným spôsobom, napriek tomu, že v tom čase to zákon neprikazoval. Cestou toku peňazí sa teda jednoducho dá zistiť skutočný charakter obchodu, resp. jeho realnosť. Zrejme ani sám žalovaný nie je názoru, že akýkoľvek subjekt by bol ochotný vynaložiť 100 % sumy za získanie 20 % sumy od štátu a tým „získania daňovej výhody“. Matematickým porovnaním je exaktné možné vypočítať, že 100 % je viac ako 20 %. Iný by bol prípad, ak by 100 % skutočne vynaložených nebolo, avšak túto skutočnosť vie žalovaný preveriť, nakoľko príslušné dôkazy má žalovaný vo svojej dispozícii (bankové výpisy), pričom (ak o nich pochyboval) si ich mohol taktiež verifikovať požiadaním príslušné peňažné ústavy o súčinnosť.

Žalobca mal jednoznačne za to, že dôkazné bremeno, ktoré znáša daňový subjekt je jasne limitované ustanovením § 24 ods. 1 daňového poriadku, ktoré však v záujme zachovania ústavne konformného výkladu tohto ustanovenia nie je možné vykladať extenzívne na ťarchu daňového subjektu a zaťažovať ho preukázaním skutočností, ktoré svojou účasťou nezabezpečoval.

Žalobca si svoju povinnosť preukázať dodanie tovaru splnil formálne - doloženými relevantnými listinami (faktúry, dodacie listy, výpisy z bankových účtov a pod.) a taktiež materiálne - výpoveďami svedkov, z ktorých všetci potvrdili dodania tovaru, ktoré výpovede avšak žalovaný bez relevantného a náležitého odôvodnenia v tejto časti spochybňuje.

Taktiež žalobca doložil niektoré dôkazy o preprave tovaru, ktorými disponoval, a to v prípade ak prepravu sám obstarával, a taktiež označil ostatné dôkazy o preprave tovaru a navrhoval správcovi dane zabezpečiť tieto dôkazy o preprave tovaru od prepravných spoločností, alebo priamo od dodávateľov žalobcu, nakoľko tieto dôkazy boli taktiež u dodávateľov žalobcu. Žalobca si totiž tovar kupoval od dodávateľov takmer vždy spoločne s prepravou tovaru, ktorú obstaral vždy dodávateľ tovaru. Teda cestu tovaru bolo možné taktiež preveriť, čo žalovaný opäť bez relevantného odôvodnenia odmietol.

V zmysle ustáleného názoru Najvyššieho súdu SR, ani nepredloženie dôkazov zo strany daňového subjektu nezbavuje správcu dane povinnosti zistiť skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti čo najúplnejšie. Ani samotná neexistencia účtovného dokladu, prípadne nedostatok jeho náležitostí, by ešte nevylučovala možnosť preukázať výdavok aj inak.

Žalovaný v daňovom konaní porušil zásadu zistenia objektívnej pravdy. Deklarovaným dôvodom žalovaného na odopretie práva na odpočítanie DPH žalobcovi bol nepodložený predpoklad (domnienka) žalovaného o potenciálnom podvodnom konaní u iných subjektov, čo pripisuje na ťarchu žalobcu. Žalobcovi sa na jeho ťarchu pripisuje, že iné daňové subjekty si mali nesplniť svoje povinnosti voči správcovi dane, pričom žalobca nemá žiadnu zákonnú možnosť tieto skutočnosti kontrolovať, či ovplyvniť. Sankcia vo forme odopretia práva na odpočítanie dane žalobcovi bez jeho zavinenia je sankciou absolútnou.

Žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúcu z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosahovanie účelu jeho hospodárskej činnosti, aby zabránil tomu, že sa ocitne v kolotoči fiktívnych zdaniteľných plnení, zneužívajúcim právo na odpočítanie dane. Aprobovaním správnosti takéhoto postupu žalovaného, by bola možnosť odopretia práva na odpočítanie DPH daňovému subjektu ponechaná plne v kompetencii správcu dane založenej iba na jeho voľnej úvahe.

Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že pri práve na odpočet DPH sa nesmie a priori vychádzať z toho, že právo na odpočítanie DPH daňového subjektu je súčasťou podvodného konania tohto daňového subjektu, resp. jeho dodávateľov, či odberateľov. Členské štáty nemôžu odoprieť právo na odpočítanie DPH len preto, že sa daňový subjekt neubezpečil, že osoba, ktorá mu vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar, na základe ktorej sa požaduje vykonanie nároku na odpočet DPH, spĺňala podmienky zdaniteľnej osoby, že disponovala predmetným tovarom a bola schopná ho dodať a že si splnila svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH, alebo z dôvodu, že daňový subjekt nemá okrem danej faktúry iné dokumenty, ktorých povaha by preukazovala, že uvedené podmienky boli splnené, napriek tomu, že vecné a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočítanie dane upravené právom Európskej únie boli splnené a že daňový subjekt nedisponoval informáciou, ktorá by ho oprávňovala predpokladať vznik nezákonnosti alebo daňového podvodu na strane uvedeného vystaviteľa faktúry.

SD EÚ v súvislosti s iným prípadom ďalej konštatoval, že dôkazné bremeno preukázania vedomého alebo nedbanlivostného konania daňového subjektu v súvislosti s daňovým podvodom leží na strane daňových orgánov, a teda daňový orgán musí preukázať, že daňový subjekt vedel, resp. vedieť mal a mohol, že dodávka tovarov alebo služieb nejako súvisí s daňovým podvodom. SD EÚ síce hovorí, že členské štáty majú právo uložiť povinnosti, ktoré by lepšie zabezpečili zamedzovanie daňovým únikom, tie však podliehajú princípu proporcionality; nesmú podkopávať právo na odpočítanie DPH a tým aj nevyhnutnú daňovú neutralitu pri DPH.

Odoprieť právo na odpočítanie DPH daňovému subjektu sa môže len na základe zavinenia, pretože v opačnom prípade sa tým podľa ustálenej judikatúry SD EÚ prekračuje proporcionality pri ochrane práv verejných financií. Zavinenie musí preukázať daňový orgán. Bez zavinenia nie je možné odoprieť právo na odpočítanie DPH daňového subjektu, resp. nie je možné aplikovať legitimitu zamedzenia odpočítania DPH v dôsledku podozrenia z podvodných transakcií.

Považoval za neprípustné, ak je žalobca, ktorý si plní striktné svoje zákonné povinnosti, spájaný s obchodnou alebo inou činnosťou jeho obchodného partnera, o ktorej nemá žiadnu vedomosť a nemá na ňu žiaden vplyv. Ide v podstate tak o absurdné a nelogické spájanie žalobcu s činnosťou ktoréhokoľvek jeho obchodného partnera, či zákazníka. Jednoducho povedané, ide o prenášanie zodpovednosti z jedného subjektu na subjekt iný, ktorý nemá o konaní zodpovedného subjektu vedomosť a toto konanie nemá ani možnosť kontrolovať. Takto dochádza k prezumpcii viny, a to na kolektívnom princípe, resp. k porušeniu zásady prezumpcie neviny, ako aj porušeniu zásady zodpovednosti za vlastné zavinenie.

Stigmatizácia riadnych podnikateľov takýmto zavádzajúcim spôsobom môže v konečnom dôsledku reálne viesť k ohrozeniu zdravého podnikateľského prostredia, zániku pracovných miest, zániku zdaniteľných príjmov, ergo v konečnom dôsledku k zníženiu výberu daní a zníženiu pracovných miest.

Žaloby žalobcu okrem všeobecných náležitostí podania obsahujú označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré sa napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí. Súd prvého stupňa napriek tomu uviedol, že žalobné námietky žalobcu sa mu javili ako všeobecné a nekonkrétne a súd nemá povinnosť zisťovať konkrétne dôvody nezákonnosti.

Žalobca mal za to, že tieto boli konkrétne, na viacerých miestach opreté o zákonnú úpravu, taktiež podložené ustálenou judikatúrou, ktorej celý text žalobca v žalobe síce neuvádzal, avšak na túto

odkazoval označením najmä pôvodcu rozhodnutia a uvedením spisovej značky, pod ktorou sa príslušné konanie viedlo.

Žalobca bol názoru, že predmetné konanie súdu prvého stupňa sa viedlo čisto formálne a absentoval v ňom materiálny charakter konania pred súdom, ktorý ja zakotvený nielen vo vyššie citovaných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, ale je základným zmyslom a podstatou súdneho konania vôbec.

Z audiozáznamu z ústneho pojednávania zo dňa 15.06.2016 vyplýva, že súd prvého stupňa sa zrejme nedostatočne oboznámil so samotnou vecou, resp. s vecami následne spojenými na spoločné konanie (posúdenie predmetu sporu ako nevyplatenie nadmerného odpočtu DPH), pričom v tomto ohľade už v ďalšom ani potom nemožno hovoriť o riadnom súdnom prieskume a riadnom právnom posúdení veci.

Súd prvého stupňa veľmi stručne oboznamoval s obsahom spisu, napriek tomu, že konateľka žalobcu X. Q. s týmto oboznámená dostatočne vopred nebola, nakoľko pri obchodoch bol vždy prítomný jej nedávno zomrelý manžel - bývalý konateľ žalobcu Y. Q.. Žalobca bol v spore zastúpený advokátom (Mgr. Henrich Schindler), ktorý žiadal o odročenie pojednávania, avšak tejto žiadosti vyhovené nebolo. V konaní súdu prvého stupňa tak prevážil záujem na rýchlom konaní pred záujmom nad náležitým posúdením veci a zabezpečením spravodlivej ochrany práv a právom oprávnených záujmov účastníkov.

Súd prvého stupňa sa pri stručnom (formálnom) oboznamovaní veci a obsahu spisu nevysporiadal s relevantnými námietkami žalobcu a rozsudok súdu prvého stupňa je taktiež možno hodnotiť ako svojvoľný a arbitrárny, bez náležitého odôvodnenia.

Ústavný súd SR konštatoval, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé konanie obsiahnutého v základnom ústavnom práve na súdnu ochranu je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky práve a skutkovo relevantné žalobné dôvody uvádzané žalobcom (porovnaj napr. nález Ústavného súdu SR III. ÚS 305/08-37; tiež III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejme, že súd prvého stupňa sa s námietkami žalobcu nevysporiadal.

Výkonom rozhodnutí žalovaného reálne hrozí likvidácia žalobcu a ukončenie jeho podnikania. Napriek závažným pochybnostiam o zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného správny súd vykonateľnosť takýchto rozhodnutí na žiadosť žalobcu neodložil. Na tomto mieste žalobca odkázal na podané žiadosti o odklad vykonateľnosti jednotlivých rozhodnutí žalovaného inkorporované v predmetných žalobách žalobcu.

Obdobnými rozhodnutiami ako sú napadnuté rozhodnutia žalovaného v tejto veci, ktoré sú navyše následne aprobované i súdnou mocou bez kritického posúdenia, sa závažným spôsobom zasahuje do základných práv a slobôd garantovaných Ústavou SR, a to najmä do práva vlastníť majetok a do práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, nehovoriac o práve na súdnu a inú právnu ochranu.

S poukazom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd SR po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu na vec sa vzťahujúceho v súlade s § 250ja ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 20935714/2015 zo dňa 06.10.2015 v spojení s rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR č. 21394814/2015 zo dňa 07.12.2015 a rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 20935809/2015 zo dňa 06.10.2015 v spojení s rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR č. 21395392/2015 zo dňa 07.12.2015 zruší a vec vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby bol žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súhlasí so závermi napadnutého rozsudku a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/5/2016 zo dňa 15.06.2016, ktorým bola zamietnutá predmetná žaloba voči rozhodnutiam Finančného riaditeľstva SR potvrdil a žalobcu zaviazal znášaním trov konania zo svojho.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O. s. p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je posudzovať, či rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutí žalovaného č. 21395392/2015 zo dňa 07.12.2015 a č. 21394814/2015 zo dňa 07.12.2015, ktorými žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. potvrdil prvostupňové rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica č. 20935809/2015 zo dňa 06.10.2015 a č. 20935714/2015 zo dňa 06.10.2015, ktorými podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. bol žalobcovi - platiteľovi dane z pridanej hodnoty vyrubený rozdiel DPH v sume 35.760,- € za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2012 a v sume 230.865,20 € za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2012.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým žalobu žalobcu zamietol.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku, s ktorým sa najvyšší súd stotožňuje, považujúc právne posúdenie vecí krajským súdom za správne.

Úlohou súdu bolo posúdiť, či v predmetnej veci boli splnené zákonné podmienky, za existencie ktorých možno vyrubiť žalobcovi rozdiel DPH za posudzované zdaňovacie obdobia.

Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku, správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosť nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku, správca dane preukazuje skutočnosť o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosť všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku, ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Z podkladov súdneho spisu, súčasťou ktorého boli aj kompletne administratívne spisy žalovaného, vrátane prvostupňového správneho orgánu, je zrejmé, že správca dane počas výkonu daňovej kontroly a vyrubovacieho konania zisťoval pôvod tovaru a jeho konečného odberateľa, pričom reálne dodanie tovaru nebolo zo strany žalobcu vierohodne preukázané.

Za účelom zistenia objektívnej pravdy správca dane preveroval obchodný reťazec, kde na základe zistení iných miestne príslušných správcov dane nebolo preukázané skutočné dodanie tovaru dodávateľskými spoločnosťami v rámci zistených reťazových subdodávok. Žalobca mal tovar nadobudnúť od spoločnosti Euro - IMPEX s. r. o.

Z vykonaného dokazovania v rámci správy daní vyplynulo, že žalobca bol súčasťou obchodného reťazca, pričom pôvod tovaru nebolo možné zistiť, ani u spoločností stojacich na začiatku reťazca, overiť jeho nadobudnutie, a zároveň sa medzinárodnou výmenou informácií zistilo, že predmetný tovar nebol dodaný spoločnostiam v Maďarsku a v Rakúsku. Svedok V. O. počas ústneho pojednávania nevedel uviesť mená svojich obchodných partnerov - dodávateľov kryštálového cukru, uviedol len, že pochádzali zo západného Slovenska.

Zamestnanci správcu dane žiadali miestne príslušného správcu dane Daňový úrad Košice o preverenie zdaniteľných obchodov medzi daňovými subjektmi Mal-finance, s. r. o. - žalobcom a Euro - IMPEX s. r. o., Košice formou dožiadania. Miestne príslušnému správcovi dane sa nepodarilo skontaktovať s novým konateľom spoločnosti Euro - IMPEX s. r. o., ktorá bola nekontaktná, nebolo možné sa skontaktovať s novým konateľom spoločnosti, ani preveriť účtovníctvo spoločnosti, zaúčtovanie predmetných faktúr a nákup tovaru od dodávateľov. Spoločnosť Euro - IMPEX s. r. o. mala aj po zmene konateľa naďalej sídlo v Košiciach, preto nebol ani dôvod na vykonanie medzinárodného dožiadania, čoho sa domáhal žalobca. Podľa predložených dokladov žalobcom v období II. štvrt'rok 2012 dodával kryštálový cukor pre V. I. - HOLZ-TRANS. V. I. sa v zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 11.05.2015 okrem iného uviedol, že p. Q. mal tovar v Košiciach v sklade a odberateľa v Maďarsku. Jeho oslovil s ponukou na prefinancovanie obchodu, nakoľko p. Q. nemal dostatočné zdroje na prefinancovanie a bolo treba čakať návratku DPH. Pán V. I. tiež uviedol, že tovar osobne nepreberal a ani neuskladnil.

Platiteľ V. I. - HOLZ-TRANS bol v obchodnom reťazci konečným platiteľom na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom na spochybnenie existencie prevádzaného tovaru, a teda reálnosti na všetkých stupňoch obchodného reťazca deklarovaných zdaniteľných plnení, je dôkazné bremeno zaťažujúce daňový subjekt - žalobcu spočívajúce len v predložení formálne vyhotovených daňových dokladov nedostatočné.

Senát najvyššieho súdu prisvedčil argumentácii žalovaného, že z celého dokazovania je zrejmé, že k materiálnemu plneniu v danom prípade nedošlo, a preto nie je možné automaticky aplikovať na vec rozsudky uvádzané žalobcom.

Je nespornou skutočnosťou, že žalobca mal počas celého konania dostatočný časový priestor na odstránenie nejasností a pochybností o uskutočnení predmetných zdaniteľných obchodov, čo však nevyužil a nepredložil správcovi dane dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia. Zo žiadnych tvrdení v procese správneho konania nevyplýval záver, že by žalobca vyvrátil pochybnosti žalovaného, a že by jednoznačne preukázal splnenie podmienok na uznanie svojho nároku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu. Samotné preukázanie dodávok tovaru a služieb len faktúrami a iným listinným dôkazom nie je podľa súdu postačujúce. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si z tohto

dokladu nákladovú položku.

Doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok svoj nárok, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.

K žalobcom namietanému nedostatočne zistenému skutkovému stavu odvolací súd uvádza, že zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom, keďže v rámci správy daní a prostredníctvom inštitútu daňovej kontroly správca dane preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úloha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

V prípade, že daňové orgány oprávnene a dôvodne spochybnia existenciu a pôvod tovaru, ktorý mal byť predmetom obchodovania, je dôvodne namieste otázka, s akou odbornou starostlivosťou daňový subjekt pristupoval k realizácii zdaniteľného obchodu, keď obchodoval s niečím, čo neexistovalo. Obchod, o ktorom svedčí len existencia formálnych dokladov, nevystihuje reálnu podstatu a ekonomický účel podnikania, naopak, dá sa hovoriť o podieľaní sa na zneužití práva vyplývajúceho zo zásady neutrality dane z pridanej hodnoty všetkými zúčastnenými článkami v obchodnom reťazci.

Správca dane je oprávnený v prípade spochybnenia reálneho obchodu v rámci obchodného reťazca žiadať od daňového subjektu, aby preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúcu z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosiahnutie účelu jeho hospodárskej činnosti, aby zabránil tomu, že sa ocitne v kolotoči fiktívnych zdaniteľných plnení zneužívajúcim právom poskytovanú zásadou neutrality DPH.

Správca dane má právo preveriť pôvod tovaru ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti, ak vierohodnosť vo vzťahu k ich obsahu bola vyhodnotením výsledkov dokazovania spochybnená, preukázať pravdivosť tvrdení daňového subjektu, že so sporným tovarom skutočne obchodoval. Dôkazné bremeno spočíva na daňovom subjekte, aby predložil dôkazy potvrdzujúce, že predmet obchodu skutočne existoval.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, z akých dôvodov dospel krajský súd k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a k potrebe jej zamietnutia. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe v súlade s predstavami žalobcu, nemožno považovať za porušenie práva na súdnu ochranu.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd na pojednávaní oboznámil konateľku žalobcu s obsahom spisu len veľmi stručne, senát najvyššieho súdu konštatuje, že konateľka žalobcu v prípade záujmu mala v priebehu súdneho konania možnosť požiadať o nahliadnutie do spisu, čo však neučinila.

Taktiež neobstojí námietka, že prvostupňový súd nedodrжал procesný postup, keď nevyhovел žiadosti predchádzajúceho právneho zástupcu žalobcu JUDr. Henrich Schindlera o odročenie pojednávania. Z podkladov súdneho spisu je totiž zrejmé, že podaním zo dňa 10.06.2016 JUDr. Schindler požiadal písomne o odročenie pojednávania, ktorého termín súd nariadil na deň 15.06.2016. Ako dôvod uviedol, že konateľka spoločnosti sa v tomto termíne nachádza mimo územia SR a jej účasť považoval za potrebnú, nakoľko sa vie vyjadriť k podstatným skutočnostiam týkajúcim sa prejednávanej veci.

Zároveň požiadal o ospravedlnenie neúčasti žalobcu ako aj právneho zástupcu na tomto pojednávaní.

Prvostupňový súd uvedenej žiadosti o odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 2 písm. c) O. s. p. nevyhovel, skutočnosť ktorú oznámil právnenému zástupcovi žalobcu Oznámením o nevyhovení žiadosti o odročenie pojednávania z 13.06.2016 na jeho e-mailovú adresu. Zároveň uvedená skutočnosť bola oznámená aj konateľke žalobcu, ktorá sa 13.06.2016 telefonicky spojila s kanceláriou správneho oddelenia.

Z obsahu uvedeného oznámenia vyplýva, že prvostupňový súd návrhu právneho zástupcu o odročenie pojednávania nevyhovel, pretože ním uvádzané dôvody nepovažoval za tak dôležité, aby mohol pojednávanie odročiť v zmysle § 119 ods. 1 O. s. p. Účasť samotnej konateľky žalobcu na pojednávaní nebola nevyhnutná, a preto ju súd osobitne na pojednávanie nepredvolával.

Zo zápisnice o pojednávaní z 15.06.2016 vyplýva, že konateľka žalobcu sa uvedeného pojednávania zúčastnila. Na dotaz súdu výslovne uviedla, že podľa jej poznatkov je advokát mimo územia SR a nie ona ako konateľka spoločnosti.

Uvedené skutočnosti svedčia o tom, že žiadosť právneho zástupcu o odročenie pojednávania bola nedôvodná.

K námietkam žalobcu ohľadne nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že podľa doterajšej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Aj Európsky súd pre ľudské práva, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa konštantnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené. Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom.

Zároveň senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010 v ktorom konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ústavný súd poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré právne normy citoval, zdôraznil, že vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/5/2016-55 zo dňa 15. júna 2016 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O. s.

p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O. s. p a s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.